

Jack Boag A Jeho Žena Isabella

Jack a Isabella Boag, které můžete vidět na tomto obrázku, byli jedni z těch dobrých lidí, kteří mě v Anglii přijali jako uprchlíka. Bydleli v překrásném bungalovu na okraji Rugby a z oken jejich jídelny byl výhled na louky a pole zralého obilí. Abychom se mohli toho krásného pohledu dosyta nabažit, sedávali jsme všichni tři z jedné strany jídelního stolu a krmili nejen tělo potravou, ale zároveň i ducha krásou.

Městečko Rugby leží nedaleko od Coventry, a tak když bylo Coventry vystaveno ničivým německým náletům, i Rugby si zažilo své. Byl to velice nepříjemný pocit, když nám nad hlavami přelétávaly německé bombardéry. Jack byl členem hasičského sboru a vždy, když byl odhroukán nálet, vzal si ochranu helmu a baterku a šel do služby. Já s Isabelou jsme se mezitím schovaly pod schody do podkroví a pletly ze škrábavé khaki vlny šály, rukavice a ponožky pro vojáky.

Když bylo Coventry po několika nočních náletech téměř srovnáno se zemí, Boagovi k nám jednoho rána přivezli starší manželé z Coventry a jejich duševně nemocnou dceru, kteří přišli o střechu nad hlavou. Protože ta paní byla upoutána na lůžko, Jack s Isabelou jim dokonce přenechali svou ložnici. A tím výčet nových obyvatel našeho domu v této době nekončí. Moje sestra Eva chodila v Anglii do školy pro ošetřovatelky při ortopedické nemocnici v Birminghamu. V době náletů na Coventry vypomáhala v nemocnici v Rugby a i jí umožnili Boagovi u nás bydlet, sdílela se mnou můj malinký pokojík.

Tenkrát mi tohle všechno připadalo zcela přirozené, ale když se dnes podívám zpět, cítím hluboký obdiv ke svým pěstounům, kteří mi svým postojem a jednáním ukázali téměř nedostižný příklad nesobecké služby. Rozhodně nasadili laťku mého překážkového běhu životem hodně vysoko.